

Voorwoord en dankwoord

De voorbije jaren had ik urenlange gesprekken met Gerhard De Witte over zijn leven en sportcarrière. Dit boek is het resultaat van die gesprekken en bijkomend opzoekingswerk. Voor dat laatste waren vooral het privé-archief van Gerhards' moeder en het archief van Marc De Meyer van goudwaarde. De Meyer was zelf een topatleet en decennialang de archivaris van de Belgische G-sport. Daarnaast wil ik ook Ian Britain, Wim Van Duivenbode, Delphine T'Kindt, Kobe Wens en de organisaties Parantee, IWAS en IPC bedanken voor hun bijdrage aan dit boek. En natuurlijk ook Annie en Gerhard, voor hun gastvrijheid en openhartigheid. Ten slotte – last but not least – moet ik ook Sharogh bedanken. Zonder hem was dit boek er simpelweg nooit gekomen.

Ondanks het vele opzoekingswerk en mijn pogingen om zo dicht mogelijk bij 'de waarheid' te blijven, moet dit boek toch in de eerste plaats als een verhaal gelezen worden. Deze monoloog is een versie van de waarheid, namelijk die van Gerhard. Hij wil het boek graag opdragen aan zijn moeder – Helena Schumacher – die overleed tijdens het maken ervan.

· HOOFDSTUK 1 ·

VAN DUITSLAND NAAR BELGIE EN TERUG

“Vuilen Duitsch!” “Rotmof!” “Nazikind!”

Ik sta in een hoek op de speelplaats. Schelle jongensstemmetjes vliegen door de lucht als scherpe kogels. Eén jongen danst triomfantelijk in het rond met mijn broek in zijn rechterhand. Ze wappert in de wind, als een vlag die veroverd werd op de vijand. Mijn andere kleren liggen verspreid over de speelplaats.

Tientallen kinderogen staren me aan. Het lijken er duizenden. Als mijn zus hier was zou ze bijten en spuwen, schoppen en slaan. Ik doe niets. Als een bevroren standbeeld staar ik naar beneden. Ik tel de rode strepen op mijn armen, die daar zijn achtergelaten door scherpe vingernagels. Voorzichtig voel ik waar ik straks blauwe plekken zal hebben.

Eindelijk rinkelt de schoolbel. Ze heeft nog nooit zo mooi geklonken. De jongens trekken zich één na één terug. Het speelplaatsoffensief is voorbij.

Ronddwalen in Keulen

Mijn ouders hebben elkaar een paar jaar na de tweede wereldoorlog leren kennen. Mijn vader was als Belgisch beroepsmilitair gekazerneerd in Keulen en werkte er in de keuken. Op de avond dat hij mijn moeder ontmoette, was hij eigenlijk gestraft door zijn oversten. Hij had iets mispeuterd op de kazerne en zat in isolatie. Maar in plaats van daar de minuten af te tellen, glipte hij stiekem de kazerne uit en trok naar een café in Ossendorf, een klein dorpje even buiten Keulen.

Mijn moeder belandde in hetzelfde café toen ze er toevallig samen met een vriendin passeerde. Ze hadden al een lange wandeltocht achter de rug en hun dorst en de muziek lokten hen naar binnen. Mijn moeder was toen net 17 jaar geworden en had een paar zware jaren achter de rug. Tijdens de oorlog was ze door de overheid gedwongen om samen met haar zussen op een boerderij ver buiten de stad te gaan werken. Veel had ze nog niet kunnen genieten van haar jeugd.

Daar in dat café zijn mijn ouders letterlijk op elkaar gebotst. Mijn vader draaide zich om, bekeek mijn moeder van kop tot teen en riep toen plechtig: “Sie werden meine Frau sein!(*).” Mijn moeder heeft hem toen voor gek verklaard en zich snel omgedraaid, maar een week later is ze wel teruggegaan naar hetzelfde café. De vonk sloeg toen helemaal over en een jaar later zijn ze getrouwd.

**Jij zal mijn vrouw worden*

Trouwen met een Duitse heeft het leven er voor mijn vader niet gemakkelijker op gemaakt. Nadat hij met 'de vijand' was getrouwd moest hij vertrekken bij het Belgisch leger en belandde hij in CFK, de chemische fabriek waar bijna heel zijn schoonfamilie werkte.

In 1949 werd mijn oudere zus Elisabeth geboren, nadat mijn ouders al een jongetje hadden verloren snel na de geboorte. Anderhalf jaar later beviel mijn moeder opnieuw van een dochter, maar vier maanden later stierf ook zij. Ik kwam erbij in oktober '51.

De eerste 7 jaar van mijn leven woonde ik in Kalk, aan de rand van Keulen. Ik was een kind dat niet graag binnen zat. Vaak dwaalde ik van 's morgens vroeg tot 's avonds laat door de stad. In de straten zag je nog veel kraters waar er ooit huizen hadden gestaan en gevels die beschadigd waren door kogelinslagen en ontploffingen. Terwijl ik rond-dwaalde, probeerde ik op verschillende manieren wat geld bij te verdienen. Ik paste op de fiets van mensen die in het postkantoor moesten zijn of ik liep binnen bij Franz de schoenmaker en vroeg of er misschien schoenen waren die naar de mensen thuisgebracht moesten worden. Daar kreeg ik dan een paar Pfennig voor. Aan het benzinstation ging ik autoruiten wassen en als er ergens voor een huis een berg steenkool was uitgestort, dan stopte ik en hielp de bewoners om die berg door hun keldergat naar binnen te krijgen. Ik voelde me in Keulen thuis als een vis in het water.

Toen we eind jaren '50 naar België verhuisden, werd Keulen mijn vaste vakantiebestemming. Vanaf mijn tiende ver-

jaardag reisde ik er tijdens de schoolvakanties alleen naartoe met de trein. Ik verbleef dan bij mijn grootouders en trok overdag meestal naar het benzinestation om wat geld bij te verdienen. Of ik reed in de stad rond met mijn oom die vrachtwagenbestuurder was. Hij heeft mij als tiener met zijn vrachtwagen leren rijden. Mijn andere oom was bandweercommandant in CFK, waar toen meer dan 2000 mensen werkten. Omdat hij commandant was mocht ik op plaatsen komen die voor anderen verboden terrein waren en als kind vond ik dat best spannend.

Toen ik onlangs nog eens in Keulen rondliep, herkende ik er bijna niets meer. Bijna alle winkels waren verdwenen en de meeste fabrieken waren gesloten. De staalfabriek die schuin tegenover ons huis stond en waar ze vroeger legertanks maakten, gaan ze nu slopen. Op dat domein zullen allemaal appartementen komen. In mijn straat waren bijna alle huizen vernieuwd of vervangen. Maar ons huis zag er nog precies uit als zestig jaar geleden. Aan de gevel hing een spandoek te wapperen en ik kwam op de stoep een jongen tegen die er woonde. Hij vertelde me dat hij er samen met een paar vrienden woonde, maar omdat de huiseigenaar onlangs gestorven was, dreigden ze er nu buitengezet te worden. Binnenin was het huis wel geres-taureerd, maar ze wilden dat de gevel in zijn originele staat behouden bleef. Je kan de kogelgaten nog zien in de gevel en ze wilden dat zo houden, als aandenken aan de oorlog. Het ontroerde me dat die jongeren aan het vechten waren voor ons huis. En zij vonden het leuk om iemand tegen te komen die nog in hun huis had gewoond voordat ze geboren waren. Ze hebben me toen binnen uitgenodigd en een rondleiding in mijn geboortehuis gegeven.